

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Philosophen og hans Søn.

Citation: Richardt, Chr.: "Philosophen og hans Søn.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 139. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt01-shoot-workid71454/facsimile.pdf> (tilgået 14. april 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

Philosophen og hans Søn.

En Tænker sad en Aftenstund
for Pultens høje Skranke,
med Livets Gaader, Livets Grund
arbejded strengt hans Tanke;
hans lille Søn i Vindvet laa
og holdt saa smaat en Tale
til Solen, som han saae og saae
alt meer og mere dale.

Den Lærde, af sin Grublen træt,
det Skrevne gennemløber,
Sluttedet i sit Tankenet
i Ordets Form han støber;
da mærker han som noget Smaat,
der napper ham i Kjolen
og hvisker: »Fader, sig mig blot,
»Hvor skal jeg fange Solen!

»Den lister sig bag Træerne
»om nogle Øjeblikke,
»men om jeg staar paa Tærerne,
»jeg langer den dog ikke;
»jeg maa nok heller skynde mig
»og laane Marens Stige,
»saa gaar det Fader, ikke?» »Nej,
»»det gaar vist ej saa lige!«

Og Faderen sit Hefte ta'er
og vender Drengen Nakken;

men Drengen holder ved: »Ja Fa'er,
»saa gaar jeg op paa Bakken!
»Saa gaar jeg allerøverst op,
»hvor Skyerne de ligge, —
»Hvad Fa'er, saa naaer jeg den?« »»Nej stop,
»»min Dreng, Du naaer den ikke!««

En Stund den Lille taug. Da slog
med Et han op sit Øje,
og raabte: »Jamen, naar jeg tog
»din Lænestol, den høje,
»og flytted den derovenpaa,
»og saa stod op paa Stolen,
»saa veed jeg da, jeg kunde naae
»magelig til Solen!«

Da maatte Philosophen lee.
Men Smilet sig forandrer;
hans Øjne ud i Rummet see,
og indad Blikket vandrer:
»Troer jeg ej min Kathederstol
»saa høj, saa jeg kan strække
»fra den min Haand mod Himlens Sol,
»og Guddomslyset række!«

To i Baaden.

Hør Ellen, hør ifald Du vil!
Stig ud paa Tømmerflaaden,